ΝΑ23| ΤΑ ΥΔΑΤΑ

Ἐπὶ τῆς μεγαλυτέρας ἐπιφανείας τῆς γῆς ἁπλοῦνται οἱ ὑγροὶ τάπητες τῶν θαλασσῶν. Ὡς τεράστιοι χερσαῖοι δράκοντες ἐκτείνονται οἱ ἑλικοειδεῖς ποταμοί, διασχίζοντες λαοὺς καὶ ἐπικρατείας. Ὡς κάτοπτρα ἁπλοῦνται αἱ γαληνιαῖαι λίμναι, ὡς ἀκοίμητοι κόραι τῶν δασῶν προβάλλουσιν αἱ ναματιαῖαι πηγαί, μὲ τοὺς κελαρύζοντας ρύακας, μὲ τοὺς μικρούς των καταρράκτας.

Καὶ ἐκεῖ μέν, εἰς τὰ μυστηριώδη βάθη τῶν ὠκεανῶν, ὁλόκληρον βασίλειον ἀπεράντου ζωῆς ἐκτείνεται, ἐδῶ δὲ πλουτίζεται διὰ ζωῆς τὸ βασίλειον τῆς χέρσου, ζωϊκὸν καὶ φυτικόν, κήτη τεράστια, ὑποθαλάσσιοι βασιλεῖς, κινοῦνται εἰς τὸν ἐκτεταμένον τοῦτον ὑγρὸν πόντον καὶ μύρια ἄλλα γένη ἰχθύων, ἐξ ὧν ἰδιόρρυθμοι ὀργανισμοὶ ἀπαρτίζουν τοὺς παραδείσους τῶν θαλασσῶν τούτων μὲ τὰ ἀπειράριθμα γένη τῶν ὑδροβίων φυτῶν, κοραλλίων κλπ. Ἐδῶ δὲ τὰ δροσερὰ ὕδατα ζωηρρύτου πηγῆς ποτίζουσι τὰς πλησίον αὐτῆς ὑψουμένας πλατάνους καὶ λεύκας, τρέφουσι τὴν τρυφεροτάτην πρασιὰν καὶ πραΰνουσι τὴν δίψαν ἀγέλης δορκάδων ἢ ἐλάφων ἢ δροσίζουσι τὰ κατὰ τὸ θέρος πλήττοντα ὑπὸ τὸν πνικτικὸν καύσωνα σμήνη τῶν πτηνῶν.

Καὶ ὅμως, ὑπὸ τὴν ἀπέραντον ἐπιφάνειαν τῶν θαλασσῶν εὑρίσκονται εἰς ἀέναον κίνησιν τὰ βωβὰ βασίλεια αὐτῶν. **Πάντες οἱ νόμοι τῆς ζωῆς δρῶσιν ἐκεῖ, πάντες οἱ νόμοι τῆς φύσεως λειτουργοῦσιν ὡσαύτως.** Καὶ ἐνῷ ὄντως ἡ ὑγρὰ αὕτη φύσις εἶναι ἡ μόνη αἰτία τῆς ζωῆς, ὑπαρχούσης ἐκεῖ χάρις εἰς τὴν αἰωνίαν αὐτῆς ἀνανέωσιν, τὰ ὕδατα τῆς χέρσου ἐδῶ συγκρατοῦσιν ἐπίσης εἰς τὸ «Εἶναι» ἅπασαν τὴν ποικιλόμορφον τῆς γῆς ζωήν, ὑπὸ τὰ γένη τοῦ Ζωϊκοῦ καὶ Φυτικοῦ βασιλείου. Ἐκεῖ μακρὰν εἰς τὸ λεκανοπέδιον ἐκεῖνο, δροσεροτάτη πηγή, σχηματίζουσα περὶ αὐτὴν χάνδακας μικροὺς ἐντὸς τῶν ὁποίων τρέχουσιν οἱ χυνόμενοι ἐκ ταύτης ὑγροὶ ἀδάμαντες, ποτίζει τὴν μετὰ τοσαύτης στοργῆς ἁπλουμένην πλησίον αὐτῆς χλόην καὶ τὴν ὑπερηφάνως ὑψουμένην ἐλάτην.

Εἶναι θέρος. Πετῶν ὑψηλά κορυδαλλός τις ἄφωνος, ὡς πυρπολούμενος ἐκ τοῦ ἀφορήτου καύσωνος, διακρίνει ἐκ τῶν κινουμένων μαρμαρυγῶν τὰ δροσερὰ ὕδατα τῆς πηγῆς καί ταχὺς κατέρχεται εἰς τὴν μελαγχολικὴν ἰτέαν καὶ λουόμενος καὶ πίνων ζωῆν ἐπανακτᾷ δυνάμεις καὶ οὕτω ἀρχίζει ἀπὸ τὰ βαθύσκια φυλλώματα τῶν δένδρων, τῶν τέκνων τῆς πηγῆς, τὰ μυστικοπαθῆ αὐτοῦ τερετίσματα, ἵνα πετάξῃ μετ’ ὀλίγον καὶ πάλιν εἰς τοὺς γαλανοὺς αἰθέρας καὶ θαυμάσῃ ἄλλα τοπία. Μετ’ ὀλίγον καταφθάνει φιλανθὴς μέλισσα καὶ εἰς τὰ ὕδατα τῆς πηγῆς τὰ

κρυσταλλικά, πραΰνει τὴν θανατηφόρον δίψαν αὐτῆς.

Εἶναι μεσημβρία. Ὁ καύσων φθάνει εἰς τὸ ὕψος του. Τά ζῶα, ἂν καὶ ὑπὸ τὰς σκιὰς τῶν δένδρων ἀναπαύωνται, ἐν τούτοις κατέχωνται ὑπὸ δίψης, ἥτις τὰ πυρπολεῖ. Δὲν σείεται οὐδὲ ἓν φύλλον. Ἐντὸς μικροῦ, δειλὴ δορκὰς πίνει πλησίον τῆς πηγῆς καὶ ἀκούουσα θροῦν τρέπεται εἰς φυγήν, ἐνῷ ἀπὸ τοὺς κινηθέντας θάμνους προέβαλεν ἀσθμαίνων ἀγριόχοιρος, ὅστις ὡσαύτως ρίπτεται εἰς τὸν μικρὸν ρύακα, πίνων καὶ λουόμενος, ἀδιαφορῶν διὰ τὸν λύκον, ὅστις λίαν ὑπούλως πίνει εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην. Προσῆλθον οἱ ὄναγροι, οἱ λαγοί καὶ αἱ ἀλώπεκες καί ζητοῦσιν πράϋνσιν τοῦ καιομένου λάρυγγος αὐτῶν, ἐνῷ ἅμα ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ ὁρίζοντος κατῆλθε ταχὺς ἀετὸς καὶ πιῶν ὕδωρ ἐπέταξε καὶ πάλιν ταχέως. Καὶ ἐνῷ ταῦτα γίγνονται περὶ τὴν πηγήν, ἐκεῖ, εἰς την συστάδα τῶν πτελεῶν, σμήνη μικρῶν πτηνῶν, τῶν ἀοιδῶν τούτων τοῦ ἀέρος, ψάλλουν περιέργους συνθέσεις. Ἡ ζωὴ τὴν ὥραν ἐκείνην διατηρεῖται ἀπὸ τὴν φιλόστοργον πηγήν.

Μετ’ ὀλίγον καταφθάνει κεκμηκὼς ὁπλοφορῶν κυνηγὸς καὶ μὲ τὴν ὁμάδα τῶν πιστῶν του κυνῶν καταυλίζει ὑπὸ τὴν παχεῖαν σκιὰν τῶν πλατάνων τῆς πηγῆς ἀναπαυόμενος. Καὶ καθ’ ἣν στιγμήν ταῦτα γίγνονται εἰς τὸ λεκανοπέδιον τοῦτο, ἐκεῖ εἰς τά μεμακρυσμένα βάθη τῆς ἐκτεταμένης ἀμμοερήμου, τὸ ὀλίγον ὕδωρ βαθέος φρέατος διατηρεῖ ἀνθηρὰν μικράν τινα ὄασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκουν φιλόστοργον καταφυγὴν τὰ κατακαιόμενα καραβάνια.

Ἐὰν ἔλειπεν ἀπὸ τὴν ξηρὰν ἡ ὑγρὰ φύσις, ἐὰν ἔλειπον τὰ ὕδατα! Ἡ τόση ἀνθηρότης, τὸ ὑπερθεσπέσιον στόλισμα, ἡ γελῶσα ζωή, ἅτινα διατηρεῖ ἡ ὑδατίνη φύσις, δὲν θὰ ὑπῆρχον, καὶ οὕτω αἱ ἐκτεταμέναι ἐκτάσεις τῆς χέρσου γῆς ἐντελῶς φαλακραί, **θὰ παρουσίαζον εἰκόνα βασιλείας θανάτου.**

Ἐνῷ ὅμως ἐδῶ εἰς τὴν ξηρὰν τὰ ὕδατα εἶναι τὸ μέσον καὶ τὸ ἓν εἶδος τῶν τροφῶν τῆς ζωῆς, καθ’ ὅτι τὸ ἕτερον εἶναι ἡ ἀτμοσφαῖρα, ἐκεῖ εἰς τὰς θαλάσσας τὰ ὕδατα εἶναι σχεδὸν αὐτὴ αὕτη ἡ ζωή, ἡ ἐκτεινομένη ὑπ’ αὐτήν. Ἐὰν ἡ θερμοκρασία τοῦ ἡλίου ἐν τῇ παρελεύσει τῶν αἰώνων ἐξήραινε τὰς θαλάσσας, μη ὅμως πλουτιζομένας οὐδαμόθεν, οὔτε ὡς νῦν διὰ τῶν βροχῶν ἢ τῶν ποταμῶν, ἡ ζωὴ θὰ ἀπώλετο, διότι μόνον ἡ ἀτμοσφαῖρα οὐδὲν ἐκ τῶν θαλασσίων γενῶν διατηρεῖ. Ἀλλ’ ἡ Σοφία ἡ Ἄπειρος προνόησε διὰ τοῦτο. Ἡ θάλασσα διὰ τῶν ἐξατμίσεων αὐτῆς, γεννωμένων νεφῶν, παράγει τὴν βροχήν, ἥτις δημιουργεῖ τὰς πηγάς, τοὺς ρύακας καὶ τὰ ποτάμια, ἅτινα οὕτω διατηροῦντα ὁλόκληρον τῆν χερσαίαν ζωήν, ἐπανέρχονται εἰς τὴν γενέτειραν θάλασσαν, πλουτίζοντα αὐτὴν ποσοτικῶς ἐξ ἴσου. Καὶ οὕτω διὰ τῶν ὑγρῶν τούτων ἀρτηριῶν διατηρεῖται ἡ ζωή, τὰ δὲ ὕδατα ἐπιστρέφουν εἰς τὴν καρδίαν, διατηροῦντα αὐτήν.

Αἱ χειμερίαι ὅμως ὧραι διὰ τοῦ ψύχους ἠπείλουν νὰ μεταβάλλωσι τὴν ὑγρὰν ταύτην καὶ ζωητρόφον φύσιν εἰς παγετῶνας, τὴν δὲ θάλασσαν εἰς παγοερήμους. Πλὴν ἡ Ἄπειρος Σοφία καὶ διά τοῦτο προνόησε. ΄**Ἔδωκεν εἰς μόνον τὸ ὕδωρ, ἐξ ὅλων τῶν ὑγρῶν, τὴν ἰδιότητα ὅπως**

πηγνυόμενον καθίσταται ἐλαφρότερον ἴσου ὄγκου τοιούτου, ὥστε ἐν τῇ ἐλαφρότητί του νὰ ἐπιπλέῃ τῶν θαλασσῶν, μὴ ἐπιτρέπον τὴν διάδοσιν εἰς κατώτερα στρώματα ὐ δάτινα τῆς πήξεως, καὶ οὕτω διατηρεῖ τὴν ὁμοίως κινουμένην εἰς τὰ βάθη ζωήν.

Ὤ, πόσον τὸ μέγεθος τῆς Πανσοφίας τοῦ Ἀπείρου ἐκείνου Νοῦ! Ποία ὑπερφυὴς ταξινόμησις τῶν διεπόντων τὴν ὑγρὰν φύσιν! Ὤ, ἐὰν δὲν ὑπῆρχον τὰ ὕδατα, ἡ γῆ θὰ ὡμοίαζε πρὸς κόλασιν...

Τὰ ὕδατα, τὸ ἀπαραίτητον ἐνταῦθα στοιχεῖον ζωῆς, ἔχουσι τὴν ὕπαρξιν αὐτῶν καὶ ἐκτὸς τῆς ὑδρογείου. Εἰς τὰ ἀσύλληπτα ἐκεῖνα βάθη τοῦ Οὐρανοῦ διεκρίθησαν τῇ βοηθείᾳ τοῦ φακοῦ ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινον ὀφθαλμὸν ἐκτεταμέναι θάλασσαι, ὅτε κατ’ ἀναλογίαν ὑπάρχουν αἱ πηγαὶ καὶ ποταμοὶ μετὰ καταρρακτῶν καὶ λίμναι καὶ πρασιαί. Δικαίως δὲ δυνάμεθα νὰ εἰκοτολογήσωμεν ὅτι εἰς πάντα τὰ βασίλεια τοῦ ὑπερπέραν ἐκτείνονται οἱ ὑγροὶ πόντοι, τὰ δροσερὰ ὕδατα.

Τὰ ὕδατα, ὁπόσην ὡραιότητα καὶ ἁρμονίαν προσδίδουν εἰς τὰς φύσεις τῶν κόσμων τῶν ἐκτεινομένων εἰς τὸ Ἄπειρον. Παρέχουν πανταχοῦ ζωήν, γεννοῦν τὴν εὐφροσύνην, τὴν ἀγαλλίασιν, τὴν ἔξαρσιν. Ὑψῶνουσι τὸ ἐλεύθερον πνεῦμα εἰς τὰ ὕψη τοῦ Ἀπείρου, τὸ πλησιάζουσι πρὸς τὴν Ἀπαρχήν του! **Ὤ, πόσον Ἄμετρον τὸ μέγεθος τῆς Σοφίας τῆς Ἀπείρου Δυνάμεως, τῆς Ἀπείρου Ἀγάπης!**

Τὰ ὕδατα, τὸ στοιχεῖον τὸ διακρίνον ὅλους τοὺς κόσμους τοῦ Ἀπείρου, τὸ χρησιμεῦον ὡς λουτρὸν παλιγγενεσίας, τὸ δημιουργοῦν τὴν ποικιλίαν τῆς ζωῆς, ἣν διὰ τὸν πνευματικὸν ἄνθρωπον παρουσιάζει ἡ ἐκτεταμένη Δημιουργία, **ὁμιλοῦσιν ἑκάστοτε περὶ Ἁρμονιοδηγοῦ Δυνάμεως, περὶ Σοφωτάτου Πλάστου, δίδοντος διὰ τούτων τὸ τελευταῖον καὶ πρῶτον** εἰς τὴν λεπτοτάτην ταύτην εἰκόνα τῶν ποικίλων φύσεων τοῦ Ἀπείρου κόσμου, τοῦ Ἀσυλλήπτου πέραν. Ὤ ἡ γλῶσσα, ἡ τόσον σαλπίζουσα τὴν ὕπαρξιν αὐτῆς, εἶναι τὰ ὕδατα.

Ὤ, Ἄπειρε Θεέ, Δημιουργὲ τοῦ Παντός, ὁ Κρατῶν τὰ ὕδατα, ὁπόσον Μέγας παρουσιάζεσαι πρὸ τῶν ψυχικῶν μου ὀμμάτων, ὅταν μελετῶ τὴν φύσιν τῶν ὑδάτων!

Σοφία Ἄπειρος, ὁπόσον εἶσαι Ἀτέρμων καὶ Ἀνεξιχνίαστος! ...